

יעקב ארליך ז"ל

בנם של בלה ואברהם ארליך ז"ל
נולד: כ"ט חשון ה'תש"ב - 19.11.1941
נפטר: ב' ניסן ה'תשנ"ו - 22.3.1996

בתחילת 1941 הגיעו לאשדות, בלה ואברהם מקבוצ יגור.

בשלהי אותה שנה נולד בנם - בכורם יעקב, יענק'לה.

הימים, ימי מלחמת העולם השנייה ואברהם מתגייס ל"משמר החופים" המגן על חופי ארצינו מפני פלישה של מדינות הציר. בלה ויענק'לה התינוק מתגעגעים במשק שנתיים לביקורים הנדירים של אברהם. סוף סוף אברהם משתחרר וחוזר הביתה, ונולדת רותי הצעירה מיענק'לה ב- 4 שנים. תינוקת יפהפיה מתוספת למשפחה, משפחה שלמה ומאושרת.

יענק'לה כמו כל בני גילו, כמונו עובר את השלבים של ילד בקבוצ.

בית תינוקות, גן... ושוב מלחמה, מלחמת השחרור. כולנו מפונים בכאב ועצב מאשדות לחיפה, וכעבור כמה חודשים חוזרים הביתה בשמחה.

מסיימים את בית הספר היסודי הולכים ל"בית - ירח", ויענק'לה ועוד כמה

נבחרים הולכים לבית ספר המקצועי שליד אפיקים.

יענק'לה "יפה הבלורית והתואר", אי- אפשר להתעלם ממנו, גבוה, ספורטאי, משחק כדור- סל ומעורב מאוד בחברה, תמיד במרכז...

...עד אותו יום מר ונמהר, בקיץ 1958, אנחנו כבני 15- 16, רמי נותן

ליענק'לה לנהוג בטרקטור, והוא - רמי עומד על היצול, זה מתרחש כל כך

מהר וגלגלי הטרקטור דורסים את רמי, ויענק'לה... עד היום אינני יודעת

פרטים: מה קרה? אבל אני יודעת, והיום בעוצמה גדולה, שנער בן 16 עמד מול

חברו המת. היום היינו מביאים יועצים ופסיכולוגים לספל בו, לסייע.

אבל אז לא ידעו.

אז לא דברו, אז הכאב היה גדול והאשימו. ויענק'לה נשא בתוכו את האשמה,
 לא דבר, לא זעק לעזרה. קשה, בעצם בלתי אפשרי לתאר מה עבר בראשו
 ובליבו, איננו יודעים כמה פעמים חלם את הסיוט המדמם. היום אני יכולה
 לדעת, שאי-אפשר להוציא את הסרגדיה, אפשר לדחוק אותה, ולא עזרנו,
 לא ידענו איך. בחוץ יענק'לה המשיך להיות יפה וחכם וספורטאי...
 וגמרנו ללמוד והלכנו לצבא, ויענק'לה פגש את זיוה - נערה נבונה ויפה,
 ולא חזר הביתה לאשדות אפילו ליום אחרי הצבא. אני לא זוכרת, אבל
 אני מתארת לעצמי שדברנו וביקרנו אותו. מה שאני יודעת, שבאותם ימים,
 זה היה כל כך נדיר שלא חזרים הביתה מהצבא.
 זיוה ויענק'לה נישאו ונולדו להם שלושה: אילן, ניר, ועדי, גבוהים, נבונים
 ויפים.
 מכל בני כתתי שנעזבו את אשדות, שמרתי כל השנים על קשר מיוחד עם זיוה
 ויענק'לה.
 כשהייתי מבקרת בביתם, יענק'לה היה מנווט את השיחה. לאחר שגמרנו
 לסדר את בעיות העולם והפוליטיקה של ישראל, תמיד עברה השיחה לאשדות.
 יענק'לה היה מאוד מעורה, מתעניין, מיעץ. המשבר בתנועה הקיבוצית הדאיג
 אותו ובעיקר: מה קורה באשדות?
 וכשהייתי אומרת לו "יענק'לה, בוא הביתה, אם אנחנו כל כך חשובים לך?
 ...היתה הבעה מאד שונה עולה על פניו, לשניות, ועברנו הלאה...
 כשהיה בא עם כל המשפחה לבקר באשדות, היו מגיעים ישר לחדר-ההורים,
 לחדר האוכל לא בא אף פעם.
 יענק'לה הצליח בעבודתו בכור בדימונה ובתעשייה האוירית, בנה משפחה
 עם אשה, שחוץ מחוכמתה ויופיה, היום אנחנו יודעים גם את חזקה, אהבתה
 ואנושיותה. ועם שלושה ילדים מקסימים נראה שהכל זורם, ויענק'לה לא מדבר

על דמי ועל התאונה, וגם אני לא מדברת איתו. ואז באה המחלה ומכרסמת
לאט לאט מבפנים... ונאבקים ונאחזים אבל הטרשת לא מוותרת ועושה זאת
באכזריות. ואני באה לבקר, עדיין בביתו, כמעט ואינו עומד על רגליו.
רוב גופו משותק והוא רב איתי על פרס ורבין מי יוביל את המפלגה,
והוא חייב לדעת אם אשדות מחזיקה, אם אשדות מתפתחת?...
ולבסוף הוא עובר ל"בית רבקה" אי אפשר יותר להחזיקו בבית, הגוף החסון,
היפה הוכרע. קשה להבין מה הוא אומר, אבל הראש...
והוא מחכה ליומן של אשדות, וזוהי יושבת וקוראת לו את היומן, מתחילתו
ועד סופו, כל שבועיים.

וכשאני באה לבקרו בבית חולים, הוא כל כך שמח ומתרגש, ועד כאן!
וכל השנים לא דברנו ולו ברמז, ואתם יודעים ששנינו דברנים לא קטנים,
על אותו דבר הדחוק בפינת הלב.

אני יודעת שיענק'לה היה קשור לאשדות, ואשדות היתה קשורה בו.
וממה שאמר ולא אמר, אני יודעת וכל מי שהכיר אותו ידע שמשאלתו היא
להקבר כאן באשדות, לשוב במותו אל מקום הולדתו, ע"י קברותיהם
של אביו ואמו, ואחותו רותי שנפטרה בדמי ימיה.
תם ונשלם מעגל חייך כאן על פני האדמה.

נוח בשלום על משכבך

כשהכל פורח, עולם במלוא יופיו

דברים ע"י הקבר:
ברוריה שרון

יום הקבורה:
ד' ניסן תשנ"ו